

DE RESIDUS FINS AL COLL!

ÈXIT EN EL RECICLATGE DELS RESIDUS TÒXICS

Tot residu que es pot reciclar no s'ha d'abocar. Els abocadors de residus especials han de tenir aquesta filosofia i no convertir-se en un cementiri definitiu de tòxics, com si es tractés de residus radioactius

SANTIAGO VILANOVA → PERIODISTA

Fa quatre anys, el sindicat Unió de Pagesos, la refundada Alternativa Verda i altres col·lectius ecologistes i socials van aconseguir una de les victòries més grans i ràpides a favor de la sostenibilitat: el Govern de CiU va haver de desautoritzar els abocadors d'escòries de segona fosa d'alumini de Seròs (Segrià) i d'Albons (Baix Empordà). El Departament de Medi Ambient ho feia públic el 24 de gener de 2000 en el cas d'Albons i el 2 de març en el de Seròs, després d'una onada d'actes informatius i mobilitzacions on s'havia explicat l'impacte d'aquests residus altament perillosos que emanen amoníac, sulfhídric i fluorhídric.

Com que Catalunya no disposava en aquella època d'un abocador de residus industrials especials, s'havia optat per enterrar-los clandestinament (se'n va localitzar milers de tones a Castelló de la Plana, al Maresme i al Penedès) o fer-los en-

trar irregularment en abocadors com el de Can Mata, a Hostalets de Pierola (la premsa se'n va fer ampli ressò). Però el que més va indignar les poblacions afectades és el fet que aquestes escòries s'estaven reciclant fora de Catalunya, concretament a la societat Valcritec de Valladolid.

Les 50.000 tones anuals que es produïen no feien rendible una planta de reciclatge catalana i els nostres governants van optar per la tolerància i per fer els ulls grossos, i van oblidar la directiva europea sobre residus tòxics i perillosos, que en recomana el reciclatge atenent els principis de proximitat i eficàcia. El 1998, una mobilització social a Carcar, a Navarra, va aconseguir, també, la paralització d'un abocador controlat amb aquests tipus d'escòries.

Els ecologistes ens havíem avançat als governs de les comunitats autònomes a l'hora de reclamar el reciclatge i la valorització d'aquestes deixalles. Únicament el

Govern de l'Aragó va admetre l'abocament i va trencar aquesta homogeneïtzació.

ABOCADORS O CEMENTIRIS

Ara, quatre anys després, la situació a Catalunya s'havia començat a capgirar. El govern Tripartit, sorprenentment, s'ha trobat que abans de deixar el poder, els darrers càrrecs de la Junta de Residus van autoritzar de nou el dipòsit, però aquest cop a l'abocador de residus especials de Can Palà, a Castellolí (Anoia), que es va inaugurar la tardor passada. Aquesta regressió podria tenir greus conseqüències per a l'estratègia global del reciclatge. Els principis de la sostenibilitat deixen clar que tot residu que es pot reciclar no s'ha d'abocar i si no existeix una tecnologia comercialitzada s'ha de dipositar amb les màximes garanties de seguretat tot esperant un futur reciclatge. Els abocadors de residus especials han de tenir aquesta filosofia i no convertir-se en un cementiri definitiu de tòxics, com si es tractés de residus radioactius. Un recent informe monogràfic realitzat per l'Institut per la Sostenibilitat dels Recursos (ISR) demana a les comunitats autònomes una urgent harmonització de la gestió de les escòries salines de la segona fosa de l'alumini ja que «s'ha demostrat i reconegut que per a la viabilitat

del procés de reciclatge, tant a Espanya com a la resta d'Europa, el problema del transport no és una barrera. L'abocador controlat provoca una situació de dumping ambiental dins del sector que es desmarca del principi de jerarquia de gestió i va contra la sostenibilitat». De les cinc comunitats administratives que produeixen aquests residus tòxics, quatre havien abandonat l'abocament: Navarra, Castella i Lleó, País Basc i Catalunya. El Govern d'Aragó permet encara el desequilibri i autoritza un abocador a Pradilla del Ebro on, malauradament, no s'han produït reaccions. Però el que no ens podíem imaginar és que ara fos també Catalunya la que s'afegís a la competència deslleial. Totes les empreses del sector -Galdan, Refinalsa, Remetal i Alcasa-, tret d'Idalsa a l'Aragó, gestionaran a partir d'ara correctament les escòries salines. Efectivament, amb l'anul·lació de les fitxes d'acceptació dels residus aluminics d'Alcasa, a l'abocador de Can Palà, el DMAH ha obligat que les mil tones que s'hi dipositaven es reciclin de manera definitiva.

Els polítics que controlen avui l'Agència de Residus han rectificat aquesta greu anomalia heretada dels darrers mesos de l'Administració regionalista. El primer èxit en el reciclatge de residus tòxics, del qual ens felicitem.

